

fik et lignende Forhold til Landstinget som det, der har været tilkænt det baade af dem, der gav Udfastet til Grundloven, og dem, der vedtog Grundloven? Jeg tror, at Landstingets nuværende Formand havde fuldstændig Ret, da han forrige Aar udtalte, at det var en Styrkelse for Folketinget at faa et større Antal Medlemmer; det vilde give det mere Dygtighed og Arbejdskraft, og det var ogsaa tilfiet af Grundlovens Givere, den Gang de bestemte, at Folketingsmedlemmernes Antal skulde vokse med Befolkningen. Men, hvis den ærede Ordfører og hans nærmeste Meningsfæller ville paatage sig Ansvar for at gøre det umuligt, at Grundlovens Tanker kunne blive opfyldte, kan det kun være paa Grund af, hvad man kalder de videre Fortolkningsregler, som vi dog skulde have faaet nok af, som vi dog skulde vente, at dette Ting mindst af alt vilde gaa ind paa.

Nu er det jo givet, at Grundloven vil Regeringen og vil man fra anden Side overhovedet ikke have forandret. Saa er der altsaa nu for Tiden kun dette ene Forslag til Grundlovens Opfyldelse, der ligger for til Afstemning her i Tinget. Det søger at gaa Grundlovens Tanker saa nær som muligt, baade med Hensyn til Medlemsantallet og til en ligelig og retfærdig Fordeling af det. Men det er tillige sagt i Betænkningen, at det ingenlunde, som man har paastaet, skulde være stillet op som et Ultimatum, men at man meget godt kunde gaa ind paa saadanne Forandringer, som laa inden for Grundlovens Grænser. Dermed er ikke alt givet op, som den ærede Ordfører forleden paastod. Det er udtrykkelig sagt: Grundloven vilde vi først og fremmest have overholdt; men vi kunne forhandle om Maaden, hvorpaa det skal ske, og efter den Stemning, som Landstingets Ordfører udtalte, der fandtes der, maa man antage, at der kunde opnaas Enighed ved en Forhandling mellem de to Ting, endogsaa i Aar, saa at vi ikke behøvede at gaa til Valg med den nuværende Tilstand. Men hvad er det da, Grundloven har villet? Den har netop villet, hvad jeg sagde før, at Folketingets Medlemsantal skulde vokse med Befolkningen. Og Tanken dermed er klart nok betegnet i de andre Bestemmelser for Folketingets Sammensætning, nemlig den, at Folketingsmedlemmerne vælges for 3 Aar ad Gangen, medens Landstingsmedlemmerne vælges for 8 Aar, at det skal være Enkeltmandskreds for Folketingets Bedkommende, medens Valget til Landstinget sker med 4—5 i hver Kreds. Det er derved givet, at Folketinget skal være et saa tro Udtryk som muligt

for Befolkningen og dens skiftende Stemninger, og at Grundloven vil, at Folketingsmændene skulle staa saa nær ved deres Vælgere som muligt, saa at Vælgerne kunne kende dem nøje, og Folketingsmændene igen kende deres Vælgere. Netop derved faar Folketinget en Styrke, som man ikke skal gaa hen let at give Slip paa. Men saa faar man i Almindelighed den Indvending, at det vilde dog være forfærdeligt, hvis Folketinget saaledes skulde blive ved at stige i Medlemsantal. Nu er det allerede kommet dertil, at vi skulde have 137 Medlemmer. Det kunde let komme til, at vi skulde være 150 eller endnu flere, eftersom hele Befolkningen stiger. Ved hver Folketælling skulde vi have en Omdeling. Dette med Hensyn til Omdelingen er nu for det første ikke Tilfældet, thi vi have jo set, at der i Ordet „omtrent“ kan rummes en meget stor Udviining, uden at en saadan Omdeling finder Sted. Men skulde det virkelig vise sig, at der kom noget urimeligt frem, der var til Skade for hele vor politiske Stilling, stod det jo ogsaa frit for at faa det forandret ved en Grundlovsforandring. Det ærede Flertal siger vel, at det ikke er noget, der er tænkeligt, at man kan forandre det. Men det er meget tænkeligt. Vi have jo i 1849 set, hvorledes man fra 114 gik til 100. Og vi have jo set i andre Lande, hvorledes de meget godt kunne forandre deres Medlemsantal, baade formindste det og forøge det. Det er sket endogsaa i de senere Aar i det mindste i et Par Lande i Bulgarien og i Grækenland, idet man i Bulgarien er gaaet ned fra et tidligere Antal til det halve, og i Grækenland først har formindsket Antallet og senere, da man dog fandt, at det var for meget igen, forøgede det. Det er altsaa en Ting, der kan ske ikke blot i disse Lande, men ogsaa her i Danmark. I det hele er det jo Tilfældet, at i de smaa Lande søger man en talrig Repræsentation, fordi man gerne vil have, at Repræsentationen skal staa saa nær Befolkningen som muligt. Det er et Fortrin, de smaa Lande have fremfor de store. Medens de store Lande ere nøbte til at have store Kredse for ikke at faa en altfor talrig Repræsentation, kunne de smaa Lande have smaa Kredse og en i Forhold til Befolkningen talrig Repræsentation til Styrkelse af det offentlige Liv i Landet.

Nu er jo, som sagt, det Forslag, Mindretallet har stillet, den eneste Maade, hvorpaa vi i det hele kunne se, at det er muligt at faa Grundloven opfyldt. Man kan fra forskellige Sider have Betænklichkeiten ved det. Man saa det allerede i 1874; og det blev da udtalt, at det var ingen Behagelighed